

jeg ikke troer, man i Loven skal blande sig i Forholdet mellem Eier og Bruger, men at man bør lade det være en privat Sag mellem disse, hvorledes de ville fordele Skatten indbyrdes; man skal ligne Skatten paa Eieren, men iøvrigt lade det være et privat Spørgsmaal, om Brugeren skal tilbagebetale Eieren den eller ikke. Det andet Punkt, jeg vilde have omtalt, angaaer den Byrde, man vil lægge paa Sogneforstandersfaberne, hvilken Bestemmelse jeg finder meget utilraadelig; men det Hovedpunkt, hvorom jeg vil yttre mig, og som allerede er omtalt af flere ærede Medlemmer, er Bestemmelsen om, at Bygningsafgiften skal overføres paa Landbygninger, som ikke anvendes til Næringsbrug. Lovkastets § 3 undtager fra Bygningsafgift „Bygninger eller Dele af saadanne, som ubelukkende benyttes til Avlsbedrift“, men før jeg saa nærmere til, kunde det ikke falde mig ind, at man herved tænkte paa at beskaffe Boliger for Familier, som ubelukkende leve af Avlsbedrift, idet det forekommer mig, at Bølligen for Familier er ligesaa nødvendig ved en saadan Bedrift som Staldene til Heste og Køer, som Lade og Lo. En Familie, som skal leve af Avlsbedrift, kan ikke ligge paa Marken; dens Bedrift kan ikke gaae, naar den ikke har en Bopæl, og det forekommer mig derfor, at Bopælen maa høre ind under den nævnte Bestemmelse i § 3; men det er ikke Lovkastets Mening. Jeg har heller ikke paa nogen Maade kunnet finde, at Motiverne godtgjøre det Rigtige og Tilraadelige i at beskaffe Boligerne for de Landboere, som ubelukkende ernære sig ved Agerbrug. Der er anført, at da Bygningsafgiften blev indført ved Forordningen af 1ste October 1802, kunde de dengang eksisterende Landbygninger i det Væsentlige betragtes som et Tilbehør til de ved Forordningen beskattede Forde, hvorimod denne Betragtning nu ikke længer kan gjøres gjældende, men det forekommer mig, at det ligesaa fuldt kan gjøres gjældende den Dag i Dag, som den 1ste October 1802, at disse Bygninger ogsaa kun ere et Tilbehør saavel som de Bygninger, der ellers erkjendes for at høre til Avlsbedrift. Jeg kan ikke see, at Forholdene i den Henseende nu ere anderledes end dengang, og naar det er blevet gjort gjældende,

at Næringsdriften er bleven større paa Landet derved, at Kjøbstadnæringen er bleven udvidet til dette, saa viser det sig ogsaa, at Bygningsafgiften paa Landet er stegen i en forholds-mæssig Grad, idet den siden den 1ste October 1802 er vokset fra 14,800 Rd. til 138,500 Rd. I samme Grad altsaa som Næringsdriften er bleven udvidet paa Landet, ere de Bygninger, hvori denne Bedrift føres, blevene belagte med Bygningsafgift, og denne er derved stegen til en saa ganske overordentlig Størrelse, imod hvad den var den 1ste October 1802. Det viser sig altsaa, synes det mig, at Forholdet med Hensyn til Bygningsafgiften paa Landet har udvillet sig i samme Grad, som Næringsforholdene have udvillet sig der. — Et æret Medlem for Bornholm (Fallefen) har i Grunden været den Æneste, som har taget Loven i Forsvar, idet han vilde foretrække den for en Lov om en Indkomsskat. Det ærede Medlem sagde, at han var bestemt imod en saadan, thi vi vare ikke saa gode, at vi kunde faae en god Indkomsskat, men jeg vil sige, at vi heller ikke ere saa gode, at vi kunne faae en anden god Skat. Saalænge vi ikke ere bedre, end vi ere, vil ligesaa godt den ene som den anden Skat blive ufuldkommen, men saa ufuldkommen en Indkomsskat end kan være — og Ingen tænker vel paa at optage den, medmindre nye Skatter blive nødvendige — kan jeg ikke for Diebliffet tænke mig nogen Skat, som med al sin Ufuldkommenhed er ligeligere og retfærdigere. (En Stemme: En Formuestat!) Ja, jeg vil gjerne sige en Indtægts- og Formuestat. I alt Fald vilde jeg langt foretrække den fremfor at forøge Bygningsafgiften paa den Maade, her er foreslaaet. — Jeg skal ikke opholde det ærede Thing videre, idet jeg er overbeviist om, at det Udvalg, som vil blive nedsat, vil tage Sagen under nogle Overveielse.

Finantsministeren: Mangfoldige af de Indvendinger, som ere fremkomne her idag, have selvsølgelig ikke kunnet forundre eller overraske mig, men jeg maa dog tilstaae, at de Ytringer, der ere faldne fra de to ærede første Talere, til en vis Grad have overrasket mig, idet de forekomme mig mere at hvile paa en Stemning end paa en egentlig Undersøgelse